

ling, at han er i Stand til at afdrage den. Dette Papir er fra 1865, og er nu kommet frem i Mandags, fordi der i den mellemstgørende Tid er afdraget 14,000 Rbd. derpaa — det staar i Nøisem. Jeg vil anføre dette som et Exempel, og De ville omtrent hver Onsdag i Kjøbenhavns Thinglæsning- og Udsketstelsliste kunne finde mer eller mindre lignende Exempler. Jeg tror derfor, at hvis man vil bevare Kredittilfælde, maa man være noget varsom med at ophæve den Afgang til Underpant i Løsere, som Lovgivningen nu giver. Den er allerede besværet nok ved Bestemmelsen om, at ved Styning skal Pantebrevet inden 14 Dage læses ved det nye Bærning, hvor Skyldneren tager Bopæl; men dette har nu bestaaet i 30 Aar, og det er jo ikke værd at komme ind paa disse Enkeltheder. — Den ærede Minister søgte at overbevise mig om, at det ikke er af videre Betydning, at der i Lovforslaget er truffet en Bestemmelse med Hensyn til Pansætning af faste Eiendomme, og den ærede Minister siger til mig, at det Pantebrev, der udstedes en Onsdag, kan være ugyldigt, fordi der kan være udstedt et andet Tirsdagen iforveien. Dette erkender jeg fuldstændig, men min Betragtning gaar altid paa et andet Sæt end den ærede Ministers, thi min Betragtning gaar paa, hvad der passerer i det daglige Liv, medens den ærede Ministers Betragtning har en anden mere principiel Udvikling og Retning. Jeg tør sige, at det er høist sjældent, at der findes en dobbelt Thinglæsning Sted paa den Maade, at Kreditor omtrent paa samme Tid udsteder to Pantebreve om den samme Gjenstand, og da vor Lovgivning om Pansætning af faste Eiendomme ligger for uden Misbrug, saa er der efter min Mening ikke nogen Grund til at forandre den, og det er mig endnu ufatteligt, at Bestemmelsen i § 159 om, at den Retsvirkning, som er knyttet til Thinglæsning af Dokumenter, hvorved Eiendomsret overdrages, først indtræder fra Thinglæsningsdagen, i det Mindste skulde være nødvendig i en Lov om Konkurs. Jeg vil efter de Betragtninger, der fra forskellige Sider ere fremkomne over Lovforslagets 2det Afsnit om Pant og Thinglæs-

ning, haabe, at dette Afsnit vil blive udeladt eller dog betydelig indskrænket.

Chr. Nimestad: Siden jeg begjærede Ordet, har den høitærede Minister udtalt sig og i et Foredrag, som vistnok blev hørt med almindelig Fornøielse af Thinget, paa en saa fyldestgjørende og udtømmende Maade imødegaaet de Indvendinger, der i forrige Møde bleve fremsatte imod Lovforslaget, at jeg i saa Henseende ikke har Noget at tilføie. Jeg skal kun tillade mig nogle Bemærkninger ligeoverfor enkelte Foredrag, som vi senere have hørt, navnlig ligeoverfor de Bemærkninger, der fremkom fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) og nu senest fra den sidste ærede Taler. Jeg kan ikke Andet end paaskjønne den Anerkjendelse, med hvilken den ærede Folkethingmand for Veile Amts 2den Valgkreds i det Hele udtalte sig om dette Lovudkast, i hvilket han med Rette saae en stor Forbedring ligeoverfor den bestaaende Tilstand, og, forsaavidt han fremsatte nogle enkelte Punkter, hvori han ønskede Forandringer, vil jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at nogle af disse Indvendinger dog maasse berøbe paa Misforstaaelse, og at andre vare af den Bestaaffenhed, at der ikke lader sig Noget gjøre for at forebygge de Ulemper, han fremdrog. Det ærede Medlem fremsatte først det Spørgsmaal, hvorledes det skulde gaa til, naar det var en Udklæning, der var i et af de Tilfælde, som omhandles i § 20 og følgende Paragrafer, og havde modtaget Betaling for Tiden eller i andre Gjenstande end Penge paa en saadan Tid for Falliten, at Betalingen efter Reglerne i dette Lovudkast skulde gaa tilbage. Han spurgte, hvad man da vilde gjøre, om Regjeringen havde nogen Magt til i saadanne Tilfælde at tilveiebringe en Tilbagebetaling af de erlagte Præstationer. Hertil maa jeg svare, at der i saa Henseende kun er een Veie at gaa, nemlig den at søge den Paagjældende paa hans Hjemsted i Udlandet, hvis han ikke godvillig vil tilbagebetale. Det har Lovforslaget selv forudset i sin § 30, som jo forekriver den Tid, inden hvilken Sag